

Nr.:

HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL
17^e kamer,

A.R. Nr.: 2010/AR/1112

zetelend in burgerlijke zaken,
na beraad, wijst volgend arrest:

Rep. nr.: 2012/
3339

LANGEBODEN OP:

INZAKE VAN:

09-05-2012

De STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR van de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen voor de provincie, waarvan de burelen gevestigd zijn te

appellant,

vertegenwoordigd door Mr. , advocaat te

Eindarrest

van 7/05/2012

(hoger beroep van de **STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR** ontvankelijk en gegrond)

TEGEN:

, handelaar, wonende te

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. loco Mr. , advocaat te

1. Het hof put zijn rechtsmacht uit een verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd op 23 april 2010, gericht tegen een vonnis van de beslagrechter bij de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, gewezen op 15 december 2009.

RETROACTEN.

2. Bij vonnis van 29 juni 1987 heeft de correctionele rechtbank te Leuven als volgt uitspraak gedaan:
"Veroordeelt de *beklaagde* [dit is] tot een
geldboete van duizend frank, (...).
(....)

*En gelet op de vordering van (...) de burgerlijke partij (...),
Beveelt de rechtbank de beklaagde de gevolgen van de inbreuken te doen
verdwijnen door het herstel van de plaats in zijn vorige staat binnen een
termijn van twaalf maanden, aanvang nemende op de datum van huidig
vonnis, en dit door afbraak van de opgerichte bergplaats en wegruiming van
de ervan voortkomende materialen.*

*Zegt dat beklaagde bij niet voldoening van de herstelmaatregel binnen de
gezegde tijd een dwangsom zal verbeuren van duizend frank per dag
vertraging in de tenuitvoerlegging van de bevolen herstelmaatregel.*

*Zegt voor recht dat indien beklaagde niet zelf tot het herstel van de plaats in
de vorige toestand overgaat binnen de gezegde termijn, de burgerlijke partij
zelf in de uitvoering ervan zal voorzien, en de van de afbraak voortkomende
materialen en voorwerpen verkopen, vervoeren, opslaan en/of vernietigen op
een door haar gekozen plaats;*

*Dat beklaagde ertoe gehouden zal zijn alle uitvoeringskosten, verminderd
met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te
vergoeden op vertoon van een staat begroot en invorderbaar verklaard door
de beslagrechter."*

en het openbaar ministerie hebben tegen dit vonnis hoger beroep ingesteld.

In zijn arrest uitgesproken op 19 mei 1988 heeft het hof van beroep onder meer vastgesteld dat "het oprichten en het in stand houden van een wederrechtelijk opgerichte bergplaats een voortdurend misdrijf uitmaakt dat nog steeds wordt voortgezet, en heeft het alle beschikkingen van het bestreden vonnis bevestigd "met de enige verbetering dat het herstel der plaatsen in de vorige toestand binnen de zes maand vanaf heden zal dienen te geschieden".

3. Op 20 februari 2007 zijn voormeld vonnis en arrest op verzoek van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR van de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen voor de provincie
aan betekend.

In het exploit van de gerechtsdeurwaarder wordt uitdrukkelijk vermeld:
"Bij arrest d.d. 19/05/1988 van het Hof van Beroep te BRUSSEL, werd u veroordeeld tot het herstel van de plaats in de vorige staat (...), en dit binnen een termijn van 6 maanden na het in kracht van gewijsde treden van het arrest.

*Dit betekent dat het bevolen herstel uiterlijk op 03/12/1988 uitgevoerd moest zijn. Bij gebreke van uitvoering voor deze datum is u een dwangsom verschuldigd van 24,79 euro per dag vertraging.
(....)*

Vanaf heden zal dagelijks een dwangsom van 24,79 verbeuren, zolang het bevolen herstel niet integraal is doorgevoerd en het aldus doorgevoerd herstel niet wordt gemeld aan de stedenbouwkundige inspecteur (...). Bovendien kan de stedenbouwkundige inspecteur na deze datum, na eensluidend advies van de Hoge Raad voor het herstelbeleid, beslissen het bevolen herstel ambtshalve op uw kosten uit te voeren. (...)"

4. Er wordt niet betwist dat niet overgegaan is tot de bevolen herstelmaatregelen.

Er volgen meerdere betekeningen van bevelen tot betaling op verzoek van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR: op 25 mei 2007, op 9 november 2007, op 14 april 2008, op 15 september 2008 en op 16 februari 2009, dus telkens binnen de zes maanden zodat de verjaring telkens tijdig gestuit wordt.

Het bevel betekend op 16 februari 2009 gaat over een dwangsom van 18.810,05 €. Dit bedrag stemt overeen met de dwangsom voor een periode van 724 dagen vanaf de eerdere betekening op 20 februari 2007.

5. Op 14 mei 2009 brengt een dagvaarding uit "in verzet tegen tenuitvoerlegging".

Zijn verzet strekt ertoe:

- te horen zeggen voor recht dat de titel waarop de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR zich steunt, niet meer actueel is,
- te horen zeggen voor recht dat de uitvoering van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR ontoelaatbaar, niet ontvankelijk en minstens ongegrond is,
- ondergeschikt, de uitvoering van het arrest van 19 mei 1988 te horen schorsen gedurende een termijn van minstens zes maanden vanaf de betekening ervan,
- de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR te horen veroordelen tot de kosten.

6. Bij vonnis van 15 december 2009 heeft de beslagrechter bij de rechtbank van eerste aanleg te Leuven de vordering van
gegrond verklaard in de volgende mate: de dwangsom is verbeurd
vanaf 20 augustus 2007 en niet vanaf 20 februari 2007.
De STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR wordt veroordeeld tot de kosten.

De STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR heeft tegen dit vonnis hoger beroep ingesteld.

VOORWERP VAN HET HOGER BEROEP VAN DE STEDENBOUWKUNDIGE
INSPECTEUR EN VAN HET INCIDENTEEL HOGER BEROEP VAN DE HEER VAN
DER MIEREN.

7. Het hoger beroep van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR strekt ertoe te horen zeggen voor recht dat de gevorderde dwangsommen verbeurd zijn en dat het bevel tot betaling geldig is, en te horen veroordelen tot de kosten van beide aanleggen.

8. Het incidenteel hoger beroep van strekt ertoe:

- te horen verklaren dat de titel waarop de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR zich steunt, niet meer actueel is,
- te horen verklaren dat de uitvoering van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR ontoelaatbaar, niet ontvankelijk en minstens ongegrond is,
- ondergeschikt, de uitvoering van het arrest van 19 mei 1988 te horen schorsen gedurende een termijn van minstens zes maanden vanaf de betekening ervan,
- de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR te horen veroordelen tot de kosten.

IN RECHTE.

9. In zijn tweede en vervangende beroepsconclusie, neergelegd op 14 november 2011, roept de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR niet meer de onontvankelijkheid in van de vordering van zodat de argumentatie hierover van deze laatste niet meer relevant is.

10. beroept zich op de verjaring van het recht van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR om tot uitvoering over te gaan.

Om dit te staven roept

in:

- dat de herstelmaatregel een burgerlijke vordering is die ervoor zorgt dat de schade die aan een persoon werd berokkend wegens het plegen van een misdrijf wordt vergoed en dat er dus een verjaringstermijn van 10 jaar geldt op grond van artikel 2262,§1 B.W,
- dat deze verjaringstermijn werd ingevoerd bij wet van 10 juni 1998 die in een overgangsregeling voorziet voor vordering ontstaan vóór deze wet zodat hier de verjaring van de herstellvordering slechts begint te lopen vanaf de inwerkingtreding van deze wet, hetzij op 27 juli 1998,
- dat tussen 27 juli 1998 en de datum van betekening, 20 februari 2007, juist geen 10 jaar verlopen zijn,
- dat de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR echter enkel tot betekening van een bevel tot betalen overgegaan is om de verjaring te stuiten maar dat hij nog steeds nalaat om tot enige uitvoeringsdaad over te gaan terwijl het juist de bedoeling van de wetgever geweest is om aan de rechtsonderhorigen zekerheid te geven over de al dan niet uitvoering van het vonnis na een verloop van 10 jaar zodat wat de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR doet volledig tegen de geest van de wet indruist,
- dat gezien er nog steeds geen uitvoeringsdaad is verricht, de verjaringstermijn intussen wel degelijk verstreken is, en het recht om uit te voeren aldus verjaard is.

11. Sinds de wet van 10 juni 1998 tot wijziging van de aantal bepalingen betreffende de verjaring, is de gemeenrechtelijke verjaringstermijn van 30 jaar voor persoonlijke rechtsvorderingen, waartoe de vordering van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR behoort, beperkt tot 10 jaar.

De wet van 10 juni 1998 heeft voorzien in een overgangsregeling waardoor vonnissen en arresten, ouder dan 10 maar minder dan 30 jaar op dat ogenblik, zelfs bij afwezigheid van stuitings- of schorsingsdaden van de uitvoeringsgerechtigde, nog uitvoerbaar zijn.

Meer bepaald voorziet artikel 10 van deze wet voor titels ontstaan vóór haar inwerkingtreding op 27 juli 1998, dat de nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar pas begint te lopen vanaf deze datum van inwerkingtreding, met dien verstande dat de totale duur van de verjaringstermijn niet meer dan 30 jaar mag bedragen.

Het predeze aanvangspunt van deze verjaringstermijn is door artikel 9 van het decreet van 4 juni 2003 betreffende de ruimtelijke ordening gewijzigd zodat artikel 153, vijfde lid van het decreet (nu artikel 6.1.46 in fine van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) bepaalt dat de verjaring van de herstellvordering een aanvang neemt vanaf het verstrijken van de termijn die de rechtbank, overeenkomstig artikel 149,§1, laatste lid, bepaalde voor de tenuitvoerlegging ervan.

De algemene regel is dus dat de verjaringstermijn loopt vanaf het ogenblik dat het herstel moet uitgevoerd zijn, hier vanaf 4 december 1988, hetzij 6 maanden na het in kracht van gewijsde treden van het arrest van 19 mei 1988. En de termijn waarbinnen de verjaring niet kan intreden, loopt tot 27 juli 2008.

Aangezien de betekening van het correctioneel vonnis en arrest gebeurd is op 20 februari 2007, is er geen sprake van verjaring in huidige zaak. De verjaringstermijn is geldig en tijdig gestuit door de tussengekomen betekening.

stelt de stuiting van de verjaring als principe in vraag.

Dit is echter niet aan de orde want de stuiting dient om aan de betrokkene, hier te laten weten dat de vorderingsgerechtigde zijn vordering nog steeds heeft. kon en kan bijgevolg niet aannemen dat hij niet meer zou moeten uitvoeren op grond van zijn argumentatie over de verjaring en de stuiting ervan.

12. houdt voor dat de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR geen actueel belang meer heeft, dat er in casu sprake is van rechtsverwerking en van de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, alsook van rechtsmisbruik en schending van het vertrouwensbeginsel.

leidt het gebrek aan actueel belang en de rechtsverwerking af uit de omstandigheid dat de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR gedurende 18 jaar en 9 maanden niets ondernomen heeft. Volgens hem toont dit aan dat de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR impliciet maar zeker afstand gedaan heeft van zijn rechten voortvloeiend uit het arrest van 19 mei 1988 zodat hij noch over een actuele titel, noch over een actueel belang in de zin van de artikelen 17 en 18 Ger.W. beschikt. Betreffende de rechtsverwerking – en ook misbruik van recht – argumenteert dat de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR door zijn stuzitten een houding heeft aangenomen die onverzoenbaar is met zijn rechten voortvloeiend uit het arrest van 19 mei 1988. Hij roept in dat deze houding bovendien bij hem de rechtmatige verwachting heeft doen ontstaan dat de titel nooit zou uitgevoerd worden.

wijst erop dat in geval van rechtsmisbruik, de rechter over de mogelijkheid beschikt om de uitoefening van het misbruikte recht tot een normale uitoefening te herleiden, wat hier betekent dat de uitoefening tot nul moet herleid worden omdat de houding van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR bij hem de rechtmatige verwachting heeft doen ontstaan dat de titel nooit meer uitgevoerd zou worden.

Hij preciseert dat hij op basis van deze rechtmatige verwachting ondertussen een aantal materiële handelingen gesteld heeft en belangrijke financiële engagementen aangegaan heeft.

voert voorts aan dat de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR door zijn stilzitten gedurende bijna 19 jaar, om dan plots over te gaan tot uitvoering, zich heeft gedragen als een onredelijk bestuur en gefaald heeft in zijn plicht tot zorgvuldig optreden zoals opgelegd door de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ook in dit verband houdt voor dat bij hem, door het onzorgvuldig optreden van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR, het legitiem geloof ontstaan is dat hij nooit tot uitvoering zou overgaan waardoor er voor hem belangrijke schade veroorzaakt is aangezien hij verschillende materiële handelingen gesteld heeft en belangrijke financiële engagementen genomen heeft.

Verder beroept zich op de schending van het vertrouwensbeginsel.

Volgens dit beginsel moet de burger kunnen vertrouwen op een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur en mag het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet beschamen.

roept in dat het stilzitten van de overheid gedurende 18 jaar geen andere verwachtingen kan doen rijzen – bij elke burger geplaatst in dezelfde omstandigheden als hijzelf – dan dat het vonnis nooit uitgevoerd zou worden.

13. De STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR stelt dat de aard van het voortdurend misdrijf waarvoor is veroordeeld, tot gevolg heeft dat een toezegging of een gewekt vertrouwen door de overheid niet mogelijk is omdat de strafbaarheid blijft voortduren.

werpt op dat deze stelling niet kan gevolgd worden omdat, conform artikel 6.1.1, lid 3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de in stand houding van stedenbouwkundige inbreuken niet langer strafbaar is voor zover deze niet gelegen zijn in een ruimtelijk kwetsbaar gebied en er hier geen sprake van is dat de bergplaats in een ruimtelijk kwetsbaar gebied gelegen is.

De vaststelling dat de litigieuze instandhouding al dan niet nog strafbaar zou zijn, is echter niet relevant.

Immers, zelfs als de litigieuze instandhouding niet meer strafbaar zou zijn, belet dat niet dat hier sprake is van een onwettige situatie.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest van 19 januari 2005 (te vinden op www.const-court.be) vastgesteld (considerans B.15): "Gelet op hetgeen voorafgaat, is het niet zonder redelijke verantwoording dat ten gevolge van het bestreden artikel 7 ook ten aanzien van feiten waaromtrent

reeds een klacht met burgerlijke partijstelling werd ingediend, de instandhouding van een bouwmisdrijf niet langer strafbaar is. Dit is des te meer het geval nu, wanneer het onderzoeksgerecht uit hoofde van het oorspronkelijke bouwmisdrijf de zaak naar het vonnisgerecht doorverwijst, dit laatste de door de stedenbouwkundige inspecteur, het college van burgemeester en schepenen of de burgerlijke partij gevorderde herstelmaatregel die verband houdt met het oorspronkelijke bouwmisdrijf kan toekennen."

Er is geen geldige reden waarom er op zou hebben mogen vertrouwen dat hij het recht verkregen had een onwettige toestand te behouden. Hij heeft steeds geweten – door de correctionele veroordelingen in eerste aanleg en in hoger beroep – dat hij de bergplaats moest afbreken, dat hij in een onwettige toestand verkeerde, en hij kon en kan uit die onrechtmatige situatie geen rechten putten.

Het Grondwettelijk Hof heeft in een arrest van 28 april 2004 vastgesteld (arrest www.arbitrage.be): *"Wanneer een stedenbouwkundige herstelmaatregel wordt bevolen, is het in de eerste plaats aan de veroordeelde zelf om de door de rechter opgelegde maatregel uit te voeren. Zodra het rechterlijke bevel tot herstel definitief is, vereist het algemeen belang dat de veroordeelde binnen het door de rechter bepaalde tijdsvak tot uitvoering overgaat. Pas wanneer de overtreder in gebreke blijft, zullen de stedenbouwkundige overheden van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien. De gedwongen tenuitvoerlegging is derhalve het gevolg van de niet-naleving door de overtreder van een definitieve rechterlijke uitspraak die in beginsel vrijwillig door hem moest worden uitgevoerd."*

Het hof stelt vast dat op grond van diverse argumenten wil horen zeggen dat de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR te lang stilgezeten heeft vooraleer te ageren door de betekening met bevel tot betalen, maar daarbij onterecht niet in aanmerking neemt dat hij definitief veroordeeld werd en dus rechtszekerheid had, maar gedurende al de tijd die hem gelaten werd geen enkel initiatief genomen heeft om tot herstel in de oorspronkelijke staat over te gaan.

Er bestaat geen algemeen beginsel van rechtsverwerking in het Belgisch positief recht.

Aan de titularis van een recht die een gedrag heeft aangenomen dat objectief onverenigbaar is met de uitoefening van dit recht en daardoor het rechtmatig vertrouwen heeft gewekt dat hij dit recht niet meer zal uitoefenen, kan de uitoefening van dit recht slechts worden ontzegd indien deze uitoefening kennelijk de grenzen van een normale uitoefening door een voorzichtig persoon te buiten gaat. Dit is een toepassing van de leer van het rechtsmisbruik. Een louter stilzitten is onvoldoende: er zijn concrete, begeleidende gedragingen van de schuldeiser vereist, die het oordeel van de schuldenaar rechtvaardigen en waarop de schuldeiser nadien niet meer kan terugkomen.

Hier is enkel sprake van een passiviteit van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR gedurende een aantal jaren. Specifieke begeleidende omstandigheden die hetzij wijzen op de wil van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR om afstand van recht te doen, hetzij bij

de gerechtvaardigde indruk konden wekken dat dit recht niet meer zou uitgeoefend worden, ontbreken.

Het uitvoeren van de herstelmaatregel door de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR is volkomen legitiem nu deze maatregel wettig is bevonden door de strafrechter, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep. Er is geen sprake van niet behoorlijk bestuur door de uitvoering van deze maatregel pas na een aantal jaren na te streven.

Uit geen enkel gegeven kan worden afgeleid dat de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR van zijn recht afstand zou gedaan hebben. Het loutere tijdsverloop is op zich geen afdoende gegeven om dergelijke afstand als voldoende vaststaand aan te nemen.

De titel is bijgevolg nog actueel.

Het hof merkt op dat op geen enkele wijze uitlegt of aantoonde dat de handelswijze van de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR voor hem schade zou veroorzaakt hebben. Over de voorgehouden "verschillende materiële handelingen" en "belangrijke financiële engagementen" is geen enkel concreet gegeven voorhanden.

14. Volgens is de dwangsom slechts verschuldigd na verloop van 6 maanden na de betekening van het arrest van 19 mei 1988, volgens de STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR is dit niet het geval. De eerste rechter heeft de stelling van de heer VAN DER MIEREN gevolgd.

Blijkbaar verwacht uitvoeringstermijn" met "respijttermijn".

De uitvoeringstermijn is de termijn waarover hij beschikte om de plaatsen in hun vorige toestand te herstellen, dit is binnen de 6 maanden vanaf de uitspraak van het arrest.

De respijttermijn is de termijn waarbinnen de dwangsom niet zal kunnen verbeuren na de betekening van de uitspraak die de dwangsom oplegt. De dwangsomrechter kan maar is niet verplicht een respijttermijn toe te kennen. Wanneer de rechter enkel een uitvoeringstermijn toekent, kan de dwangsom verbeurd worden vanaf het verstrijken van die termijn. Verleest is wel dat de uitspraak die de dwangsom bepaalt, aan de schuldenaar is betekend. Die betekening, binnen of buiten de uitvoeringstermijn, verleent geen respijttermijn.

(zie: Benelux Gerechtshof, 11 februari 2011, www.courbeneluxhof.be; Cass., 15 maart 2011, rolnummer www.juridat.be)

In casu is er een uitvoeringstermijn van 6 maanden toegekend maar geen respijttermijn, noch door het correctioneel vonnis van 29 juni 1987, noch door het arrest van 19 mei 1988, zodat de dwangsom wel doeleffik vanaf de betekening is beginnen lopen en er geen reden is om aan

nog een termijn van 6 maanden toe te kennen vanaf de betekening van het arrest binnen dewelke er geen dwangsommen verbeuren.

15. Hieruit volgt dat het oorspronkelijk verzet van de heer VAN DER MIEREN ongegrond was, dat het hoger beroep van de ~~STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR~~ gegrond is, en het incidenteel hoger beroep van _____ ongegrond.

Gelet op het voorgaande, zijn de overige middelen en argumenten van partijen ter zake niet dienend geworden.

16. _____ wordt bijgevolg veroordeeld tot de kosten van beide aanleggen, voor de ~~STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR~~ vereffend op € 1.200 (rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg, basisbedrag van niet in geld waardeerbare zaken) en op € 186 (rolrecht hoger beroep) + € 1.320 (rechtsplegingsvergoeding hoger beroep, basisbedrag van niet in geld waardeerbare zaken).

OM DEZE REDENEN,

HET HOF, Rechtsprekende na tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in rechtszaken.

Verklaart het hoger beroep van de ~~STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR~~ ontvankelijk en gegrond.

Verklaart het incidenteel hoger beroep van _____ ontvankelijk doch ongegrond.

Doet het bestreden vonnis teniet en opnieuw rechtsprekend:

Verklaart het oorspronkelijk verzet van _____ ontvankelijk doch ongegrond en zegt voor recht dat de gevorderde dwangsommen, opgelegd bij vonnis van 29 juni 1987 van de correctionele rechtbank te Leuven en bevestigd bij arrest van 19 mei 1988 van het hof van beroep te Brussel, verbeurd zijn en dat het bevel tot betaling van 16 februari 2009 geldig is.

Veroordeelt _____ tot de kosten van beide aanleggen, voor de ~~STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR~~ van de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen voor de provincie _____ vereffend op € 1.200 (rechtsplegingsvergoeding) in eerste aanleg en op € 1.506 (rolrecht + rechtsplegingsvergoeding) in hoger beroep.

Aldus gevonnist en ultgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de zeventiende kamer van het Hof van Beroep te Brussel op 7 mei 2012.

Waar aanwezig waren:

allenzetelend Raadsheer;
Griffier.